Р Е Ш Е Н И Е
№ 2459

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 5 състав,** в публично заседание на 27.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11993** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 118 от КСО.
Образувано е по жалба на Д. А. К. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу Решение № РО-856 / 19. 11. 2013 г. на директора на ТП на НОИ, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № [ЕГН] от 20. 08. 2013 г. на ръководителя на „ПО".
В жалбата се излагат съображения, че с обжалвания административен акт неправилно е отказано признаването на репресия лично спрямо жалбоподателя. Моли, съдът да постанови решение, с което да уважи жалбата му и да получи месечна добавка към пенсията по реда на чл. 9 от Закона за политическата и гражданска реабилитация на репресираните лица /ЗПГРРЛ/. Подробни съображения излага в писмени бележки.
Ответникът - директора на ТП на НОИ С. - град, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Представя подробни писмени бележки.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
С молба вх. № МП-73884 / 01. 08. 2013 г. жалбоподателят К., е поискал отпускането на добавка по чл. 9 от ЗПГРРЛ.
С разпореждане № 370702/6081 (370702/67) от 20. 08. 2013 г. на ръководителя на „ПО" се отказва да се отпусне добавка по чл. 9 от ЗПГРРЛ, тъй като спрямо лицето не е осъществена репресия поради произход, политически убеждения или религиозни вярвания по смисъла на чл. 1 от закона.

С жалба вх. № МП-896 от 30. 10. 2013 г., жалбоподателят, е обжалвал горепосоченото разпореждане, пред ръководителя на ТП на НОИ.
С Решение № РО-856 / 19. 11. 2013 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, е оставена без уважение подадената жалба.
С жалба от 09. 12. 2013 г. по описа на АССГ, жалбоподотелят е оспорил решението на директора на ТП на НОИ С. - град, пред съда.
При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:
Оспорва се в срок (въпроса за допустимостта на подадената жалба е решен с Определение № 2363/19. 02. 2014 г. по адм. д. № 1999 / 2014 г. по описа на ВАС, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което подадената жалба е процесуално допустима.
Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:
Право на добавка към получаваната пенсия по реда на чл. 9 от ЗПГРРЛ имат конкретно посочени категория лица, репресирани на изчерпателно изброени в чл. 1 от закона основания.
Съгласно чл. 1 от закона е обявена политическа и гражданска реабилитация на лицата, които са били незаконно репресирани заради техния произход, политически убеждения или религиозни вярвания през периода от 12 септември 1944 г. до 10 ноември 1989 г. и по отношение на които са осъществени изброените в т. 1- 16 актове на репресия. Към конкретния случай е относима хипотезата на чл. 1, т. 1 от закона, като обект на защита са лицата, осъдени по наказателни дела, заради техните политически убеждения.
По делото е представена присъда № 341 / 15. 10. 1957 г. на П. военен съд в [населено място], съгласно която е признат подсъдимия редник Д. А. К. (изписано е по този начин, като на места фамилията е К.) за виновен за това, че като военнослужещ на 21. 06. 1957 г. умишлено е нарушил правилата на караулната служба на пост от особено важно военно значение, поради което на основание чл. 360, ал. 2 от НК и чл. 35 от същия кодекс е осъден на една година лишаване от свобода. Освен това, по същото време и на същото място извършил действия против военната мощ на страната, с цел да намали бойната способност на въоръжените сили, поради което на основание чл. 81, пр. 1 от НК и чл. 35 от същия кодекс е осъден на 10 години лишаване от свобода, като му е определено съвкупно наказание от 10 години лишаване от свобода.
По делото е представена също така присъда № 80 / 31. 03. 1958 г. на П. военен съд в [населено място], съгласно която е признат подсъдимия редник Д. А. Киретчиев (изписано е по този начин) за виновен за това, че като военнослужещ на 21. 06. 1957 г. умишлено е нарушил уставните правила на караулната служба при пост с особено важно военно значение, поради което на основание чл. 360, ал. 2 от НК, във вр. с чл. 36, т. 1 от НК, е осъден на десет месеца лишаване от свобода.
Видно, че окончателната присъда е 10 месеца лишаване от свобода, за нарушаване правилата на караулната служба, поради което не могат да се приемат доводите на жалбоподателя за политическа репресия. В тази връзка, въпреки твърденията, че между двете присъди бил „разменен" за руски разузнавачи, по делото няма никакви доказателства за това. Дори и да се приеме за достоверна тази теза, дори и първоначалната присъда, кумулираща общо наказание от 10 години лишаване от свобода, същото му е наложено за отслабване на военната мощ на страната и не сочи

за репресия по политически причини.
Видно е от мотивите и на двете присъди, в тях не се сочи, че деянието за което е осъден подсъдимия е извършено по политически мотиви.
Действително в обвинителния акт се сочи, че действията имат политически характер, но в самите присъди това не е посочено и същото няма някакви утежняващи отговорността обстоятелства.
Жалбоподателят сочи, че от Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия се е снабдил с документи доказващи тезата му, но по делото няма представени никакви доказателства, че действително осъждането е било по политически причини, че е бил политически затворник, че е „разменен" за съветски разузнавачи и въобще за някакъв отзвук в западни медии. Единственото споменаване, в подкрепа на версията на жалбоподателя е в книгата на Н. С. – Сага за малкия българин и голямото българско безвремие, но същата пресъздадена именно по разказите на жалбоподателя. По същия начин е и самата книга на жалбоподателя, която отново разказва спомените от неговата гледна точка.
В същото време видно от протокола от 18. 03. 1958 г. по наказателно дело № 247 / 1957 г. на П. военен съд, в него се сочи, че извършеното от подсъдимия е резултат на силен и гневен афект, а не е от политически подбуда и контрареволюционен умисъл.
В процесния случай, както пред административния орган, така и в съдебното производство не са ангажирани доказателства относно обстоятелството, че Д. К. е репресиран, поради някоя от посочените причини, а тежестта да установи наличието на условията за издаване на административния акт е върху оспорващия в съответствие с чл. 170, ал. 2 от АПК.
Представените доказателства, не установяват съществуването на изискуемите от закона и релевантни за правото на обезщетение основания за репресия. Поради това и съответен на материалния закон е изводът на административния орган за недължимост на добавката по реда на чл. 9 от закона.
Следва да се отбележи също така, че по делото няма категорични доказателства и че представените присъди касаят именно жалбоподателя Д. А. К., тъй като в едната се сочи лицето Д. А. К., а в другата - Д. А. К., като освен това се сочи, че същия е роден на 02. 08. (изписано и като м. август) 1937 г., а жалбоподателят, видно от неговото ЕГН, е роден на 02. 07. 1937 г.
Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на производствените правила.
Така мотивиран, Административен съд София-град, I–во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Д. А. К. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу Решение № РО-856 / 19. 11. 2013 г. на директора на ТП на НОИ, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № [ЕГН] от 20. 08. 2013 г. на ръководителя

на „ПО”.
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: